

ת"ד 1717/04/17 - שירת לוי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 17-1717 מדינת ישראל נ' לוי
תיק חיצוני: 333629/2016

מספר בקשה: 1

לפני כבוד השופטת דורית בונדה
מבקשים שירת לוי
נגד מדינת ישראל
משיבים **החלטה**

1. לפני בקשה לבטל פסק דין אשר ניתן בהuder המבוקשת, לאחר שלא הтиיצה לדין ההכראה אשר נקבע בעניינה.
2. המבוקשת לא תמכה בקשה בתצהיר ולא טענה בבקשתה לקיומה של הגנה או לקיומו של עיוות דין.
3. עיון בתיק מלמד, כי המבוקשת זומנה לדין ההכראה כדין, כמשמעות הדין נקבע בנסיבות הדיון קודם והוא אף הזירה בדבר חובת התייצבות.
3. בבקשתה עטרה המבוקשת לבטל את פסק הדין וטענה כי לא הтиיצה לדין בשל "בלבול בתאריכים".
4. לתיק הוגשה תגבורת המשיבה והתנגדותה מן הטעם כי מועד הדיון נקבע בנסיבות המבוקשת.
5. בהתאם לרע"פ 9142/01 **سورיה איטליה ואח' נ' מדינת ישראל** (2.10.13) החלטתי לדון בבקשתה שלא בנסיבות הצדדים, לאחר שהצדדים שניהם העלו טענותיהם כאמור על הכתב.
6. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהuder, אם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם לדין או אם אי ביטול פסק דין גורם עיוות דין לנאים.
7. אין חולק כי המבוקשת ידעה על מועד הדיון וכי אי התייצבותה לדין נבעה ממחדרה באירוע מועד הדיון. טעם זה נועז בבקשת עצמה ואין יכולו שלעצמם להביא לפתחית שערית בית המשפט בשנית.
- וראו בעניין זה עפ"ת 6357-04-09 **טהאה נ' מ.י. תביעות חרדה** (מיום 2.6.09), שם: "...**שיכחה של מועד הדיון לבده, אפילו אם ארעה בתום לב, אינה יכולה להצדיק אי-הופעה לדין. דין דומה יכול לגבי טעות מרדיית של עורך הדין המיציג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו.**" (רע"פ 9142/01 **سورיה איטליה נ' מ.י., פ"ד נז(6), 793**).
8. לבקשתה ניתן יומה בבית המשפט, אולם כאמור היא בחורה שלא התייצב לדין.

9. בע"פ (ים) 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל (מיום 9.5.05), נדרש בית המשפט למקרים הربים בהם אין מתייצבים נאשמים לדויים בתיקי תעבורה: "בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי התיעצבות, במיוחד במקרים תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתן לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התיעצב, אין לו אלא להlain על עצמו, וכי במקרה כי שיהיה לו יומו בבית המשפט (ראה למשל" רע"פ 1773/04 אלעוברה נ' מדינת ישראל, תקדים 2003); ר"ע 418/85 רוקנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 2789 (1985))"

10. אף אם יצא מנקודת הנחה כי יש בידי המבקרת טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עברה את העבירות המוחסת לה, הרי שהלכה היא כי היה עליה להתיעצב לדין ולטעון טענותיה ומשלא עשתה כן, ניתן היה לראותה כמו שהודתה בעבודות ולקים המשפט בהיעדרה, וראו בעניין זה דברי כב' השופט המנוח אדמוני לוי זיל ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל (9.7.07), שם:

"אם היו בידי המבקר ראיות לכך שלא חטא בחלוקת מהעבירות שייחסו לו, הייתה מוטלת עליו החובה להתיעצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים שהמוראים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראותו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמו שהוא בעבודות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשותו...".

11. אף בחינת העונש מלמדת כי נגזר על המבקרת עונש פסילה כפי פסילת המינימום אשר לצד העבירה אותה עברה, זאת חרף חומרתה הרבה של העבירה, כשהנאשם גרמה לתאונת דרכים בה נחבלו בגופם שלושה בני אדם (חבלות שאין של ממש) לאחר שחצתה את הצומת באור אדום!!!

12. לפיכך ובמלול הנסיבות, לא מצאתי כי במקרה שלפני התקיימו אילו משני התנאים הקבועים בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 והמאפשרים ביטול פסק - הדין.

13. משכך, אני מורה על דחיתת הבקשה.

14. כפועל יצא מכך, פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבקרת מיום 7.5.2017 יותר על כנו.
המציאות תשליך החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ח איר תשע"ז, 24 Mai 2017, בהעדר הצדדים.